

никакъ да загуба тѣзи добра случка; трѣба да са изясни веднажъ тѣзи работа.

АНГЕЛИКА.

Мола ти са, дозволи ми да ти кажа нещо.

Г. ДАНДЕНЪ.

Хей добре! Какво?

АНГЕЛИКА.

Наистенна, казвамъ ти още веднажъ, че твоите думи са прави; и че въ времето когато спишъ азъ излизамъ и че отивамъ при едного когото знаешъ. Но най послѣ тези са работите, които треба да ги прѣстишъ на възрастѣта ми, на распадението на едно младо момиченце което още не е нищо видѣло, и което едвамъ влиза въ свѣтатъ.

Г. ДАНДЕНЪ.

Да, ти казвашъ.

АНГЕЛИКА.

Никакъ не желая да ти са извинявамъ чрезъ това, но ти са мола само да забораишъ едно обидение, за което ти искашъ и прошка отъ всичкото ми сърце; и ще са варда вече отъ тѣжѣта що можатъ да ми причинатъ мѣмрянията на родителите ми. Ако ми одобрявашъ отъ все сърце прошката що ти искамъ, това задължително твое постѣивание, тѣзи добрина